

sid temmaga mahha, kássfid paar puddelit jodamat wina ennestele tua, hakkasid magusat jutto aiamma ja kangleste wina joma.— Selle toa nurgas istusid issepáinis kaks meest. Óine olli sesamma mólder, fedda wimati se rówel Willem olli paljaks teinud. Mölder útles fallaja omma seltsimehhele: Wata, sel pikkal mehhel, kes seál laual ni waljo heálega ráqib, ja fedda teised Ótriks nimmetawad, sel on se minno uus kuub seljas, mis minnewal aastal mitto mu kalli asjaga, hulga rahha ja hóbbedaid minno maiast róðrolid on árratisunud. Tunnen sedda kuge kui wágga selgeste árra, et se tõeste sesamma on. Panne sinna nüúd sedda meest püstti tähhele, senni kui töötan, kohto abbi ennesele noudma ja tedda finniwótma.

Utrikesse aia párrast sai mólder jálle taggasí ja astus underupseriga ning nelli soldatiga toa sisse, kes sedda róðrolit finni wotsid ja tedda wangitorni wiqid. Kui wang kohto ette sai, katsus temma

kül eessotsa, kawwala walle läbbi ommast róðroli súüst ennast lahti peästa; agga need targad kohtowannemad pannid ni mitmed kússimised läbbi seggaminne temma ette, et kürjateggia isseenast finniwörgutas omma kostmisze sannadega, ja et piddi wimaks ommeti omma suurt súúd üllestunnistama. Agga et sellesamma róðroli tõ jures ni mitto uksi, kappid ja firstusid olli wåggise lahti murtud, seit olli ka selgeste arvata, et róðrolil olli Faunis suur abbiselts olnud. Kohtowannemad fippusid peále, et piddi omma abbitmehhed nimme kaudo üllesandma. Ütles hakkatusses, et ei teádnud nende párris nimmed mitte, seit et ollid ennast hopis wödra nimmega temma alla annud, ja et jubba hulg aega temmast lahfund, nenda et ei teádnud praejo neist ühtegi. Üfs ainus, útles temma wimaks, piddi omma õige nimme al weel temma meles seisma, fedda rówel lubbas, kohtowannemattele üllesanda, siis kui piddid temmale surma nuhtlust kergitama. Kui sedda